

Mijn vader

MIJMERING

'Het regent en het is november / weer keert het najaar en belaaft / het hart, dat droef, maar steeds gewender / zijn heimelijke pijnen draagt', schreef J.C. Bloem in 1920. Mijn vader maakte er een lied van. Drie jaar is hij dood, deze maand, mijn vader, aan wie ik met liefde denk. Vijf weken gaf hij ons om te wennen aan het idee dat hij er niet meer zou zijn. Vijf weken waarin hij langzaam achteruit ging. Hij zal het zelf wel hebben beseft, maar zeker weten doe ik dat niet. Hij sprak er niet over en wij ontzagen hem, en onszelf.

Over veel sprak mijn vader niet. Ooit zei hij na een stevig glas wijn: 'Niemand weet hoe het er bij mij van binnen echt uit ziet'. Ik daagde hem uit er iets over te zeggen, maar hij liet zich niet verleiden.

Toch heb ik in de loop van de tijd iets van zijn binnenkant begrepen. Hij liet 'm zien in de keuze van zijn teksten. Daarin kwam een romanticus naar voren, een man die nadacht over de betrekkelijkheid van het leven en daar via zijn muziek een weg in zocht. Gedichten hielpen hem daarbij. Hij was zachter en kwetsbaarder dan hij wilde weten, zijn geest ruimer en rijker dan goed voor hem was. 'Verloren zijn de prille wegen / om te ontkomen aan den tijd / altijd november, altijd regen / altijd dit lege hart, altijd'.
Mijn vader.

Marjolijn Sengers, 17 november 2013